

*Farkas Gábor***Epiphania**

kert
a fák a kövek a bokrok öle
a magány legmélyebb pontján
a kísértés veresége
a fiúi szeretet mindenén túllépő
önátadása

olajfa-liget
a verejtéket felszárító
sűrűsödő szavak
a csend legmélyebb pontján
mehúzódó harsonák
a test összekulcsolt méltósága
mint végső pecsét

Gecsemáné
az éberség halhatatlansága
egyedül a haraggal szemben
az eljövendő megtisztulás
előtti percek

imádság értük
mikor mind alszanak

imádság értünk
mikor mind alszunk

mert fáj virrasztani
fáj hallani az Igét
mikor készülődik
a Kegyelem

dermedt idő
félelem – halál –
és feltámadás között
Kezdet és Vég
és Kezdet
fokmérője

térdig
derékig
könyékig
a feltámadásban
a megsemmisülés áldozata
a mulandó gonosz
megsemmisülése

Szerelem

1.
Füst... arc... képtelen...
Nincs harc, érkezem,
nincs múlt, vak jelen.

Mélykék éjjelen
tánc sorsszéleken –
búg halk félelem.

2.
Szemed tükör,
vagy – nincs magány,
mégis gyötör
sok-sok talán.

3.
hó és jég és Menny és csend és
tűz és láz és fény és láng

4.
arcod a fény alatt
tested csak árnyalat
fásult légüres tér
a harcban elestél

Szekeres Mária

Angyal az idővel

valaki puhán lép felénk –
 angyal lépked az éjben:
 sötét felhők alatt a Fény.
 angyal, némán, figyelve.
 Beburkol a sötét
 ezernyi lommal.
 Az angyal lépte puha:
 nesztelen üzenet
 virágszirommal,
 ki nem oltható fénnyel.
 Az idő lassan betelik
 kinek így, kinek úgy, -
 még most biztató reménnyel.
 Igen, kezében reménnyel,
 Fénnyel jár köztünk az angyal
 Valaki hívó üzenetével,
 míg remegnek a csillagok
 s belül a hatalmasok
 a ránk zuhanni készülő
 idővel.

Egy nap

a csönd súlya bennem.
 ablakom nézem. déli szél jön.
 ezer pöndörödött falevél hever,
 kukákat borogat majd a szél.
 a csönd súlya bennem:
 vele egyesül a kert szívverése,
 a mozgás csak a macskám és kutyám
 életjele.
 (a csönd – tetszhalott könyvek
 üzenete?)

tárgyaim neszezése és dolgaim
 ütemes zaja
 koppan a csönddel és halkán
 feljajdul bennem:
 az evangélium szava.
 honnan jössz és mit üzensz
 míg lábad elé teszem e napot,
 keményen is Beléd simulva?
 honnan jössz és hol vagyok,
 ébredvezve figyelve hangod?
 Benned milliárd csillag ragyog,
 s mégis: tekinteted most rajtam pihen
 a csönddel váltakozva.

Életálmódás

Álmodva jártam át a világot.
 Uram, Te voltál velem.
 Mutattál ezer virágot,
 szenvedést, fájdalmat,
 mit álmodva kóborolva
 összeszedettem.
 Álmodva jártam át a világot,
 míg egyszer Rád nyílt szemem,
 s a világon, föld fölött járok,
 mutatod, Benned álmodva, a világot,
 s megérkezésig, Beléd ébredésig,
 fogod a kezem.